

[Mette Madsen.]

»at der ikke i lovgivningen findes bestemmelser, hvorpå man kan støtte en antagelse om manglende ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet, i uddannelsesområdet eller i samfundet i øvrigt.

Man vil dog i særlige bestemmelser med tilslutning til arbejdsmarkedsforhold kunne finde særregler for kvinder, der virker diskriminerende. Efter loven om ATP kan der således opnås enke-, men ikke enkemandspension, hvilket dog også kan opfattes som en diskrimination af kvinderne, som vel bør formenes at have samme interesse som mændene i at sikre en efterlevende ægtefælle.«

Allerede under folketingets behandling af loven om ATP i 1964 var spørgsmålet om enkemandspension fremme, men blev afvist. Den daværende arbejdsminister udtalte dog i tinget:

»Jeg tror også, man hen ad vejen løser dette problem.«

Men denne urimelige forskelsbehandling af kvinderne på arbejdsmarkedet fortsætter uændret i 1977, og efter augustforliget vil denne diskriminering blive endnu grellere, for efter forliget skal en eventuel tredje dyrtidsportion indbetales til ATP-fonden. Dette vil for enhver kvindelig lønmodtager betyde, at disse penge, som hun ved sin arbejdsindsats har tjent, og som rettelig tilkommer hende, i tilfælde af hendes død ikke vil tilfalde hendes familie, men forblive i fonden.

Det er ikke bare arbejdsministeren og hans parti, det er også foligspartierne og de konservative, der har overset eller ikke interesseret sig for denne fortsatte og udvidede diskriminering.

I debatten om nedsættelse af et ligestillingsråd, som jeg på venstres vegne gik imod, udtalte jeg, at der i Danmark ikke var brug for et ligestillingsråd, med den begrundelse, at folketinget var et ligestillingsråd, hvor hverken kvindelige eller mandlige medlemmer nogen sinde ville stemme for en kvindediskriminerende lov. Denne min tillid til mine kolleger bliver med dette forslag gjort sørgeligt til skamme, og man måtte uvilkårligt efter augustforliget udbyrde, at så forstod man bedre, at statsministeren måtte have et ligestillingsråd.

Men hvor er så ligestillingsrådet i denne sag? Ja, to af dets fire medlemmer sidder i dag i denne sal som medlemmer af dette høje ting, nemlig fru Karen Dahlerup Andersen, socialdemokratiet, og fru Grethe Fenger Møller, de

konservative. Det ville sikkert være af interesse for mange af tingets medlemmer – selv om de ikke er her i dag, kan det ses af referatet – om vi her i dag kunne få en rapport om, hvad ligestillingsrådet har foretaget sig i denne sag. Men det strider måske imod tingets forretningsorden. Af endnu større interesse vil det være at få at vide, hvordan de to nævnte medlemmer vil stille sig politisk ved den endelige afstemning om dette kvindediskriminerende forslag.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Må jeg ikke tage fru Mette Madsens spørgsmål først. Jeg ønsker at oplyse, at formanden for ligestillingsrådet, fru Karen Dahlerup Andersen, allerede for adskillige måneder siden, i det øjeblik dette spørgsmål kom op, over for mig har peget på denne problematik, at jeg derefter har rejst den over for ATPs bestyrelse, at en enig ATP-bestyrelse har bekræftet, at de ønsker at arbejde med dette problem, men at de finder, at det for nærværende rummer sådanne vanskeligheder, at det rettelig bør løses i forbindelse med den pensionsreform, vi forhåbentlig står tæt over for. Der er altså taget et initiativ fra ligestillingsrådets side, der er skabt en vurdering i ATPs bestyrelse, af alle parter i ATPs bestyrelse, og der er fra regeringens side taget stilling til denne vurdering. Vi har accepteret den, men vi er også enige i, at drøftelsen – enten om enkemandspension eller om ingen enkepension, for det er det, der er spørgsmålet – skal fortsætte med henblik på, at det løses i forbindelse med den kommende pensionsreform.

Til hr. Erling Dinesen skal jeg sige, at det er tanken at behandle de 67-årige udbetalingsmæssigt på samme måde som de øvrige aldersgrupper.

Jeg skal til hr. Nauwerby sige, at jeg naturligvis beklager, at han ønsker at lægge sig fast på udbetalingsstidspunktet allerede nu. Jeg finder, at der er megen rimelighed i ATP-bestyrelsens enstemmige holdning gående på, at man må kende lidt til de beløbsstørrelser, vi til den tid opererer med – hvor mange portioner blev det til? – og at vi må kende, når det er muligt, lidt mere til pensionsreformen, således at det kan gå ind i drøftelserne, når man skal overveje udbetalingsmåden.

Jeg har ingen bemærkninger til hr. Johan Philipsen. Jeg konstaterede, at han var principielt og generelt imod, så det giver ikke så megen anledning til detailtilbagemeldinger.